

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Ο ΑΓΡΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΙΚΟΥ ΒΑΡΔΟΥ

Ξπό θρυλικό καλλάτι του Ουίνδσορ. Τά τρεμερά του όπόγεια. Μιά μεγάλη φυσιογωμία. Ή μεγάλη φίλια δώε εύγενών αδελφών. Ο θάνατος του Έρρικου Φιτγρού. Ή όραία Γεραλδίνια. Ο Χάβαρδ περιπλανώμενος βάρδος. Ο γύρος τής Εθράπης. Βασιλική δυσμένεια. Ή πρώτη φυλάκιση του Χάβαρδ. Ή καρετόμποις του κ.τ.λ.

Πάνα από τό άπέραντο Λονδίνον, ύψώνεται βαρύς κ' έπιβλητικός ό θρυλικός πύργος του Ουίνδσορ, ό όποιος είνε σήμερα ένα μεταλλοχλόνο νεοκλασικό τών μεσαιωνικών άναμνήσεων τής Άγγλιας. Σήμερα τά ψηλά και κρύα δωμάτια του πύργου αυτού είνε βουβά. Άλλοτε όμως, σά χρόνια πολύ καλιά, αντίλαλούσαν από τό γέλιο και τίς φωνές τών εύγενών κατοίκων του. Άλλοτε, τό όφρα και σκουενα όπόγειο του άντιλαλούσαν από τ' άπελπισμένα βουγγητά τών φυλακισμένων, που τούς έρχονταν έκει μέσα, για νά πεθάνουν στ' άνήλια βάρη του. Οι φυλάκες του Ουίνδσορ δέχτηκαν πολλούς έπίσημους και μεγάλους πελάτες: βασιλείς και πρίγκιπες, δούκες και κόμητες, γέροντες και νέες. Κατά τά χρόνια έκείνα τών ραδιοφωνιών και τών συναρμωσιών, δέν ήτανε καθόλου δύσκολο πράγμα νά βρεθί ένας πρίγκιπς, από τή μιά μέρα στην άλλη και χωρίς σοβαρά κώμη, από τήν αίθουσα του θρόνου τό όπόγειο του Ουίνδσορ. Και όποιος πατέβαινε τά σκαλοπάτια έκείνα, που θά τόν έβραζαν σά μιά φριχτή έπίγεια κόλαση, έπρεπε νά είνε βέβαιος πός ποτέ δέν θά τά ξαναβείβαινε ζωντανός...

Έίπαμε παραπάνω ότι πολλά έπίσημα πρόσωπα βρήκαν άγριο και μαρτυρικό θάνατο στά βάρη τών φυλακών του Ουίνδσορ. Μεταξύ τών θύμάτων αυτών έσχηριζε μιά τό θαυμαστικό φαινοστέφανο τής αίγλης και του κόνου, ή εύγενική φυσιογωμία του Έρρικου Χάβαρδ, κόμητος του Σάουθ, του άτρόχου αυτού βάρδου και ήμνευσμένου ποιητού. Ο Έρρικος Χάβαρδ ό όποιος θεωρείται σήμερα ως ό άναορφωτής τής άγγλικής γλώσσας, είνε μιά από τίς ώραιότερες και τραγικότερες μορφές τών αιδώνων. Ήχηρε πολεμικούς άήτητους, ποιητής μεγαλοστόμος, ίππότης άνυπέρβλητος, πλούσιος, μορφημένος, όρατός. Ο άγιος δέ θάνατος του προσέδωσε κάποιον τραγικό μεγαλειο στην ένδιαφέρουσα αυτή προσωπικότητα.

Άποσε τάρα τήν δραματική ιστορία τής ζωής του :

Ο Έρρικος Χάβαρδ γεννήθηκε στά 1519. Πατέρα είνε τόν έξακουστό δούκα του Νόρφολκ, ένα μεγιστάνα με άπειρόραση δύναμη. Από μικρός ό Έρρικος είνε δείξει έξαιρετικά πνευματικά και σωματικά χαρίσματα. Μεγάλωσε στόν πύργο του Ουίνδσορ - σ' άπάνω καταμάτα του έννοιόται, έκει ό-που βασιλεύει ή χλιδή και ή εύραμία, χωρίς νά ύποκειόται ό δυστυχής πός πατοδός πάνα στόν τάφο του! - μάζυ με τόν Έρρικο Φιτγρού, δούκα του Ρίτμοντ άγαπώντοσαν πολύ από μικρά παιδιά και μαζύ πήγανε στά 1530 στό νέο κολέγιο που είνε ίδρυθεί τότε στην Όξφορδη, για ν' άποτελειώσουν τίς σπουδές τους. Οι δυο φίλοι ήτανε πάντοτε άχώριστοι. Οι θεομοί τίς φίλιας τους ένναν πού στενοί από τότε που πήγανε μαζύ στό Παρίσι για ταξείδι άναψυχής, άλλ' ίδιως από τήν έποχή που ό νεαρός δούδ πήρε γυναίκα τή Μαρία Χάβαρδ, άδελφή του ποιητού. Δυστυχώς όμως ό Ρίτμοντ πέθανε στά 1536 - δεκαεπτά έτών παλληκάρι - και ό θάνατος αυτός έβύθησε τόν ποιητή σά μεγάλη λύπη, από τήν όποια με μεγάλη δυσκολία μπόρεσε νά συνέλθη.

Μά ό Έρρικος Χάβαρδ ήτανε γεννημένος για ν' άγαπάη. Οταν πέθανε ό παιδικός του φίλος, όλη τήν πλατειά άγάπη που πλημμυρούσε τά στήθη του, τή χάριος στην ώραία Γεραλδίνια, μιά εύγενή Γαλιίδα, που τήν είνε γνωρίσει προ έτών στόν πύργο του Ουίνδσορ. Ή όραία Γεραλδίνια - τήν όποια ό μεγάλος άγχιος μυθιοστοριογράφος Ουόλτερ Σκωτ περιγράφει ως ένα έξαι-όλο άνθος άφρότητος και ώραιότητος - άντεπεκρίθη στόν έρωτα του Έρρικου Χάβαρδ, τών όποιον έκείνος ήξερε νά έκφραζή με γλυκυτάτους και παθητικούς στίχους. Ένα μυροδόλο και έσκινο είδώλλιο είνε πλεχθή μέσα στους ψηλούς και σοβαρούς τοίχους του πύργου του Ουίνδσορ.

Μιά μέρα, ό Έρρικος Χάβαρδ, έλαβε τήν άπόφαση - άκολούθως κατά τούτο τό παραδόξωμα άλλων έρωτευμένων ποιητών - νά γυρίσει όλον τόν κόσμο, έξμνηστας τά βέλγητρα και τά χαρίσματα τής καλής του ! Και ό έρωτευμένος θάρος έκανε πράγματα τό γύρο τής Ευρώπης σάν περιπλανώμενος ίππότης. Ή βασιλική αύλή τής Γαλλίας τόν άκουσε, κατάκλητη από θαυμασμό, νά έπυρ-μνή μπροστά τής τήν όμορφιά τής ώραίας Γεραλδίνιας, ένά στό ένα χέρι κρατούσε ένα κοντάρι, έτοιμος νά σκούαση τήν ασθάδη έκείνου που θά τολμήσει ν' άμφισβητήσει τήν άλήθεια τών λεγομένων του !... Λένε μέλιστα έπισκέφθη και τόν περίφημο άστερο-νόμο και μάγο Κορνήλιο Άγρίππα, ό όποιος

του έδειξε μέσα σ' ένα παθρόκτη τήν άγαπημένη του Γεραλδίνια έσπλημένη ναχιλιμά σ' έναν ναπαπέ νά κρατάη ένα ρόδο στό χέρι !...

Άπό τή Γαλλία, ό Έρρικος Χάβαρδ κρέβησε στή Γερμανία και από μετ στην Φλωρεντία, όπου έλαβε μέρος σ' ένα άγώνισμα κονταροχτυπήματος. Πολλοί Τούρκοι, Ιουδαίοι και Χριστιανοί που τόλμησαν νά χαμογέλασουν ειρωνικά ένά έκείνου έλεγε, με φλογερούς και παθητικούς στίχους, πός ή Γεραλδίνια ήταν ή όμορφότερη γυναίκα του κόσμου, βρήκανε τό θάνατο από τό κοντάρι του. Μά δυο λόγια, ό Έρρικος Χάβαρδ, κατά τό διάστημα τής περιπλανή-σας του σάτθηκε άφθαστο πρόσωπο πασού έρωτευμένου, ήμνευ-σμένου ποιητού και τολμηρού ίππότη.

Ή φήμη τών μυθικών άνδραγαθημάτων του και τής μεγάλης ποιητικής ικανότητος του είνε έσπλησθει σ' όλον τόν κόσμο. Τότε όμως ό βασιλεύς τής Άγγλιας τόν άναπέλασε στην αλήνη, με μιά άνήλικη πρόφαση κ' έτσι ό Έρρικος Χάβαρδ άναγκάστηκε νά διακόψη τά ταξείδια του.

Και όταν γύρισε στην Άγγλία, με τή χάρα στή ψυχή έπειδή θά ξαναβέβαιε τήν άγαπημένη του Γεραλδίνια, χάρην τής όποιας είνε ύποβληθεί σά τόσους κόπους και είνε διακινδυνεύσει τόσος φορές τή ζωή του, βρήκε τή γυναίκα τών άνείων του... παντρεμένη. Ή αικανία έδύ πλήγωσε πόντα με μιά άνόμοια φορά τήν άνδρική καρδιά. Ο Έρρικος Χάβαρδ πόνταψε νά τρελλαθί από τήν άπειρία του όταν είδε τή Γεραλδίνια στό πλευρό άλλου. Μά ήταν άντρας - περήφανος και θαρραλός άντρας. Έκρηψε τόν κόνο του στά βάρη τής καρδιάς του και δέν άφησε νά έκδηλώθι τό παρα-μυρικό.

Άλλ' από μείνη τή στιγμή όμως άρχίει ή περίοδος τής νακοδαμίας του.

Ή θρυλική γενναίοτης του, ή μεγάλη του ποιητική άξία, ή ύψηλή κοινωνική του θέσις, τίποτα δέν μπόρεσε νά κινή τουσ έσθρούς του, που τόν ζήλευαν για τή δόξα του, νά τόν σεβαστούν και νά μην έπιδιώξουν τήν καταστροφή του.

Και στά 1543, ό Έρρικος Χάβαρδ έρίστηκε στίς φυλάκες του Ουίνδσορ, έπειδή τόν έβρανε ή κατηγορία - ή ψευδής έννοιόται κατηγορία - ότι δέν ένήσχεσε τή σαρκοκτομή !...

Τά ποιήματα που έγραψε ό εύγενικός αυτός βάρδος στ' άνήλικα βάρη τών φυλακών του πύργου του Ουίνδσορ είνε άριστοεργήματα ήμνευσμένης τέχνης, είνε θρήνιο άπελπισίας και φρικτής νοσταλγίας για τό ευτυχισμένο χρόνο που πέρασαν και πάνε.

Ύστερα όμως από λίγον καιρό, όταν ή Άγγλία έκήρυξε πόλεμο με τήν Γαλλία, του έπανέδωσαν τήν έλευθερία του, λαμβάνοντας ύπ' όψη τή δοκιμασμένη γενναίοτητα του. Πράγματι ό Έρρικος Χάβαρδ έπυλόμενος άνα στυλιή στην άλωση τής Βουλώνης. Άλλ' όταν άργότερα νικήθηκε σά μιά μάχη με τούς γάλλους, του άφίρσαν τήν άνώτερη θέση που κατείχε στό στρατό και τήν έδωσαν σ' άλλε. Ο φιλότιμος βάρδος τό θάρρος αυτό μεγάλη προσηολή και φοβέρας ότι θά τόν έδικινηθί όλος, στην Άγγλία. Τ' άστόχαστα αυτά λόγια ήταν ή καταστροφή του.

Ο τότε βασιλεύς Έρρικος Η' - ένας νακοδύρος στην ψυχή - είνε μιά μεγάλη πληγή που τού σάπιζε τό πόδι - και οι πόνοι ό φριχτού που αίσθανότανε τόν έκαναν αιμοχαρή και άγριο. Ήθελε νά βλέπη γύρω του άνδρώπους νά βαρσανίζονται και νά ύποφέρουν, για νά έσχατή λίγο τά δικιά του βάσανα. Μέσα λοιπόν στή σκαινητή και άγρια ψυχή του είνε γεννηθή άσπονο μίσος κατά του Έρρικου Χάβαρδ και του πατέρα του, του δούκου, του Νόρφολκ. Και διάταξε νά τούς πιάσουν και νά τούς διακώσουν ως ένόχους εσχάτης προδοσίας.

Ο Έρρικος Χάβαρδ δικάστηκε πρώτος. Οι κατήγοροι του ζήτησαν νά βρουν μαρτυρες για νά έπιδεινώσουν τή θέση του. Κανε όμως δέν είνε τό θάρρος για ψευδομαρτυρησή κατά του συμπαθητικού Έρρικου Χάβαρδ. Και τό τρομερό αυτό έγκλημα έέρεσε ποτέ τό έκανε ; Ή ίδια ή άδελφή του, ή χήρα του δούκου του Ρίτμοντ, του παιδικού φίλου του ποιητού !... Για πόλο λόγο ; Ίσως για νά τή δώση γυναίκα ό βασιλεύς σά ναένα άνώτερο τιλοχό τής Άγγλιας !...

Ή μαρτυρία τής ίδιας τής άδελφής του, έβράνε πολύ τή θέση του μαρτυρομένου, όσε όλη ή άπολογία του ποιητού πήγε χαμένη. Του κάκου διαμαρτυρήθηκε πός ήταν άθώος του έγκλήματος που του απέδιδαν. Οι δικαστάι του μέλιστα - ύπακοώντες βέ-

Ο παλιός ίπποτικός πύργος του Ουίνδσορ μέσα στον όποιον είνε μεγαλώσει ό Έρρικος Χάβαρδ.

ΕΚΔΕΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΟΥ κ. ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ

Από το σημερινό φύλλο τιμώ το αμειψόμετο διά της συνεργασίας του και εις εκ των πλέον έκλεκτων λογίων μας, ο γνωστός και τόσο συμμαθητής εθνομάρτυρας κ. Μπάμπης Άννινος. Σελίδας ως η κατωτέρω και παλαιάς αναμνήσεις του κ. Άννινου διά δημοσίευσή του εμπίκουρα τακτικώτατα.

Ήκουσα ένα ποτόν πιστόλου παρά το τέμα της οδού Κολοκοφάνη, και εξεφρίσθηκα. Ευτυχώς δέν ήτο τίποτε' έπρόκειτο περί τυχαίας έπιπυροσορήσεως. Μοι ένθιμισεν όμως ένεκα της γεινιάσεως τά πρόσφατα τραγικά συμβάντα της Γιουγκοσλαυίας και μέ παρέρσαν εις ροθν περίεργον σκέψασιν.

Όλα τά πράγματα εις αυτόν τόν κόσμον δανύουν στάδιον εξέλιξεως. Ίδου ότι και τό πιστόλι τό όποιον έως τώρα είχε θέσιν κυρίας εις τήν ζώνην τών έξ επαγγέλματος καλλιηραράδων, ή εις τή γραφειά του άνακριτού και του έισαγγελέως ως πειστήριον, εισέρχεται εις τό Κοινοβούλια και γίνεται ρητορικόν έπιχείρημα.

Τά πολύπρωτα αυτά συμβάντα—και τό έπίθετον έχει εις τήν παροχσαν περιεχασιν και οδασιαστικήν και κυριολεκτικήν σημασίαν—μεταβάλλουν οδισωδώς και τήν ύπόστασιν και τόν προορισμόν του περί ού ό λόγος άντικειμένου, και του άνοιγουν στάδιον ένδοξον και άποτελεσματικόν εις τούς κοινοβουλευτικούς άγώνας.

Ευτυχώς τό ίδιον μας Κοινοβούλιον καθύστεραι—και ής εσχηόθηεν να εξακολουθήσει διαρκώς καθύστερον εις τό περφάλτιον τών τοιοούτων άνδραγαθημάτων. Αι έριδες, αι σφοδραι και παραχόδεις διενέξεις, αιτινες έπαινονον ένιους λαμβάνουσαι χαρακτηριστά θρησκοραχίας, αι άπειλαι, αι προκλησεις, οι παλληκαρισμοί, έσταματούσαν πάντοτε σχεδόν ένκαίρως τή έπιερισμένη τών ψυχραιμοτέρων και σωφρονοτέρων. Σπανιώτατα εις τό ίδιον μας Κοινοβούλιον, και μόνον εις καιρούς εξαιρεσιας άναμάλους και πυρετώδεις, κατά τούς περιόδους τών έξέφωσιν τής πάλης τών πολιτικών κομμάτων, έλαβον χόραν και μερικαι άνάδοις συμπλοκαι μεταξύ τών βουλευτόρων άνδρών. Ό μακαριτης Ρώκος Χοϊδάς, εις τών μάλλον από χαρακτηριστός ορμηικήν και εθεξάκτων πολιτισμόνων τής παλαιότερας γενεάς, χρηματίας βουλευτής Κεφαλληνίας και Άθηνών κατόπι, έσυστήθητε κολλήσας να λέγη προς τούς άντιπάλους καθ' άν διαπληνίζετο κατά τας τωαύτας περιστάσεις τήν τραγικήν φράσιν :

“Ενομήσου ν' άποθήνη· Άλλ' ή άπειλή οση είχε παρνήθη να χόση ήτι τέλος τών φοβερών τής έννοιας ένεκα τής παταγήσεως, συνέρη δέ και τό Άληθές τραγικόν να δεχθή αυτός ό ίδιος, ει και θεινός σπορευτής, μίαν σφαίραν εις τό στήθος, κατά τήν μόνην μονομαχίαν, τήν προκληθείσαν έμ πολιτικών λόγων, μεταξύ αυτού και του Δημοσθένους Σταίκοι, του χρηματίας κατόπι και διευθυντοϋ τής Άστυνομίας Άθηνών, έφωρεξ δέ θεινός έμ του τραύματος μετέπειτα καθ' όλην του τήν ζοήν.

Τό Έλληνικόν Κοινοβούλιον δέν έμάνθη εύτυχώς ποτε δι' αίματος. Είδη πολλάς σηηγάς παραχόδεις και έπιεσόδια λίαν ζσηρά, συνήθεστα άλλως τε έξ αίτίας του λίαν εθεξάκτου και ύπερβολικά εύθιπτου νοελληηικού χαρακτηριστός, άλλα ποτέ ή πολιτική έξαψις δέν έξέφωσεν έντός αυτού εις πράξεις έμφληματικάς. Αι διενέξεις, άτομικαι ή όμαδικαι, περιφρίσθησαν σχεδόν πάντοτε εις τήν άνταλλαγήν φράσεων και λέξεων, αίτινες ως έπι τό πλείστον δέν περιελαμβάνοντο εις τόν κόδιμα τής εύπρεπειας και τής σεμνότητος. Κάποτε, σπανιώτατα και τώτο ελγώσθησαν και αι χείρες εις παραχόδεις σηηγάς, εις μίαν τών όποιων, πολύ παλαιών, ό ποιητής Άριστοτέλης Βαλαωρίτης, βουλευτής Λευκάδος κατάφωρεν ένα γρόνθον κατά του διασήμου Ίακωβάτου, (του πολλου Γεωργαντάρι) βουλευτοϋ Πάλης, όστις είχεν άπεσθύνει κατ' αυτού θεινήν ύβριν. Έν τούτοις και αι φράσεις αυτές αι άπρεπείς είχαν τουλάχιστον κάποτε τό πλεονέκτημα να κροκαλοϋν τήν εύ-

Μπάμπης Άννινος

θυμίαν, ήτις κολλήσας εις τας τωαύτας περιστάσεις άποτελει σπηήριον άντιπερισπασμόν. “Εμεινε δέ ιστορική ή ίδιας μία φράσις βουλευτοϋ, όστις άφοβ διαπληνίζθη έπι άρκετήν ώραν μετ' άλλου συναδέφου του κατά τήν συνεδρίασιν, έν ώρη παραχόδους έπιεσοδίου, και άντήλλαξε μετ' αυτού πολλάς χονδροειδεις έκφράσεις και θεινός ύβρεις, άναφώνησεν ήτι τέλος εις άπορρηξός :

— “Εγώ είμαι άβρόφρων, βρά γαιδοϋρη !
Εις όλα σχεδόν τό Κοινοβούλια του κόσμου παρατηροϋνται περιόδις εξαιρεσιας νευρικότητος, ύπερλομένης ειτε εις έκτατους πολιτικούς, ή και κοινωνικάς περιστάσεις, ειτε συγχρότως εις τας διαθέσεις και τήν ψυχολογικήν κατάστασιν τών άτόμων. Τά Κοινοβούλια τών μεσημβρινών Χωρών ήδως εινε έπιρροηέστερα εις τας τωαύτας έξέφωξ, λόγω τής φυλετικής τών ίδιοσυγκρασίας. Έν τούτοις τό Ίταλικόν Κοινοβούλιον, μολοντι άντικροσσωπαί λαόν ιδιαιότως εύπειφρον εις συγκανήσεις και έξέφωξ, δέν διακρίνεται—ή τουλάχιστον δέν διακρίνεται άλλοτε—διά τας συγχάς και σφοδράς θυέλλας τών συνεδριασών του. Έχω δέ περί τούτου τήν έξής άτομικήν έντύπωσιν, προελοϋσαν έμ του παρστωτικού συμβάντος πρό άρκετών δεκάδων έτών, του όποίου συνέπεσε να είμαι μάρτυρ.

Διαμύνον τότε έν Ρώμη, είχα μεταβή τήν ήμέραν έκείνην εις τό Μονεναστόριον, τό Ιταλικόν Βουλευτήριο, και παρηκολούθηον τήν συνεδρίασιν από κνως τών θεωρών : “Ητο ή έποχή καθ' ήν διηγωνίζοντο έν Ίταλία τά δύο μεγάλα και ιστορικά πολιτικά κόμματα τής Δεξιάς και τής Άριστερών, τών συνηρητικών δηλαδή, και τών φιλελευθέρων. Έτυχα τήν στιγμήν έκείνην ν' άγορευή ό Μπόγγι, εις τών κορυφαίων τής Δεξιάς· Βραχύς τό άνάστημα οσως, προχόστω όπωσοϋν, προηγμένος δέ άρκετά εις τήν ήλικίαν, πεκαυθευμένος, μεταφραστής του Πλάτωνος, καθηγής, παλαιός δέ πολιτικός, χρηματίας και ύπουργός, ήτο νευρικός και άεικήνιος, συχνά δέ ζσηρός εις τας έκφράσεις του. Εις φράσιν του τινά τήν ήμέραν εκείνην ύπήρξε κάπως έγγικτικός, και εις τών κορυφαίων τής Άριστερών, ό Πασκουάλε Στατιολίδο Μανταλή ηγήθη ν' άπαντήση· ήρχισε δέ με τήν έξής φράσιν : “Ο αξιότιμος Μπόγγι (σημαιωτέον ότι εις τήν Ίταλικήν Βουλήν ό άντιπροδρόμος φέρουν τήν προσηγορίαν οπωροειλε, τό όποιον καταντά να εινε τίτλος ειδικός διά τούς βουλευτάς) έν τή όλομική αυτού ύπερηφανεία... Εις τό σημητον αυτό τό πρόδρος κροϋτι τόν πόδιμα, και παρακαλεί τόν άγορεύοντα ν' άνακαλέση τήν φράσιν διότι δέν τήν θεωρεί κοινοβουλευτικήν. “Ο ήτορ άπαντά με τούς έξής κομμάσις και αξιοσημείωτος λόγους : “Επίτανα έτών κοινοβουλευτικός βίος μοϋ παρέχει τό δικαίωμα να παρατηρήσω ότι ή έκφρασις μου οϋδέν έχει τό έπιλήψιμον...” Άλλ' ό πρόδρος έμμένει, ό ήτορ επίσης μένει άμετάπειτος, και ή διαφρασία λήγας με τήν παρνήτησιν του προδρόου και μέ έσοργητικήν κρισιν.

Τώρα πως μία φράσις τώον κομητή, τώον κλασική και προσηφής έθεωρηθή ως κοινοβουλευτικός άνοιμπος, όμολογώ ότι οϋτε τότε έννόσασ, οϋτε τώρα δύναμαι να έννοήσω. Καί συλλογίζομαι ότι άν συνέβαινε τοιοϋτο εις τό ήμέτερον Κοινοβούλιον του όποίου οι όθλοί έχον άκούσει «άλλα τών άλλων», πλέον ή άπροσδιόνησα, άσφαλώς δά έκλονίζοντο από τήν έκπληξιν !

Μπάμπης Άννινος

ΜΕ ΔΥΟ ΔΟΓΙΑ

Μαύροι που γεννιούνται λευκοί

Οι Ιθαγενείς του Κογκό ως γνωστόν'είνε μαύροι, κατάμαυροι, κυριολεκτικώς πίσσα. Λοιπόν, θά τό πιστέψετε ; Οι άνθρωποι αυτοί όταν γεννιόνται, εινε άσπροι, κάτασπροι σαν τό χιόνι !

Τήν άπαστροπίατσουαν αυτή λευκότητά τους τή διασηροϋν έπι τρεις ήμέρες μετά τή γέννησή τους κ' έξασνα άπότομα μαυρίζουν. Και ό λόγος εινε ό έξής : Μέσα τους οι άνθρωποι αυτοί έχουν μά μωρή φροσκα—είδος χολής—γεμάτη μαυρο ύγρο. Τήν τριτή ήμέρα από τής γεννήσεως ή φρούσκα αυτή σκάζει, τό ύγρο διασχύνεται στο δέρμα και τούς μαυρίζει.

βαια σε διαταγή του Έρρίκου Η' τόν κατηγορήσαν και για κάτι άλλο : πως είχε προσθέσει στο οικόσημό του τα διακριτικά σηματα του οικόσημου του μεγάλου βασιλέως Έδουάρδου του Έξομολογητοϋ, σαν να έτοιμαζόταν ήδη να καταλάβη τό θρόνο της Άγγλίας. Δέν μπορούσαν λοιπόν να συγχωροϋσαν ένα τόσο βαρύ παραπτώμα.
Ε' έτσι ό μεγάλος ποιητής, βάρδος και ήπώνης Έρρίκος Χάρβαρν, άποσπεφάλισσεν μετ' μέρα, σε ήλικία 28 μονάχα έτών, θήμα ένός άντισοροϋπου βασιλέως και τής άπονηας τής αδελφής του.